

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 3 - Σεπτέμβρης 2005

Θέσεις & Προτάσεις για το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου

"Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηχτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμη και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2 ½ Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη..."

(Ν. Λένιν, Άπαντα, τόμ. 45, σελ.131)

"Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα, ή ομάδες, ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, ενάντια στην μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού".

(Από την απόφαση του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς)

Περιεχόμενα Ειδικής Έκδοσης Νο 3

1. Για το ξεπέραςμα της διάσπασης .....Σελίδα 3
2. Από την Απόφαση του 4ου Συνεδρίου της ΚΔ για το Ενιαίο Μέτωπο.....Σελίδα 4
3. Λ. Τρότσκι: Για το Ενιαίο Μέτωπο.....Σελίδα 6
4. Π. Πουλιόπουλος: Λαϊκό και Ενιαίο Μέτωπο .....Σελίδα 8
5. Προκήρυξη της Εργατικής Δημοκρατίας για το Ενιαίο μέτωπο.....Σελίδα 9
6. Πρόταση ΕΔ προς την κίνηση συγκρότησης “Πόλου Μετώπου” .....Σελίδα 10
7. Δούμας Π: Η “Ενωτική Απεργία” της 26 Ιούλη και το Ενιαίο Εργατικό
Μέτωπο.....Σελίδα 11
8. Πρόταση της “ΕΔ” προς την “Πρωτοβουλία για την συγκρότηση
Ανεξάρτητης Ταξικής Εργατικής Κίνησης” .....Σελίδα 13
9. Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας.....Σελίδα 16

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις
της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Ειδική Έκδοση Νο 3 - Σεπτέμβρης 2005

**Διαβάστε, Ενισχύστε,
Διαδώστε την
Εργατική Δημοκρατία**
**Παλεύει για την πολιτική
ανεξαρτησία της εργατικής
τάξης και την ενιαιομετωπική
της δράση, για την οικοδόμηση
της επαναστατικής της ηγεσίας
στις βάσεις των ιδεών του
επαναστατικού μαρξισμού**

Για το ξεπέραςμα της διάσπασης

Η κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς, πιστεύει ότι σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά είναι επίκαιρο και αναγκαίο το Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Εργατικής Αντεπίθεσης.

Το σύνολο των γεγονότων και των εξελίξεων, στη χώρα και παγκόσμια, δείχνουν ολοκάθαρα ότι η λυσσασμένη επίθεση των καπιταλιστικών κυβερνήσεων και κομμάτων στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων και η γάγγραινα της ανεργίας, της ακρίβειας και της εξαθλίωσης, δεν μπορούν να πολεμηθούν αλλιώςτικα παρά μονάχα από το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης όλων των δυνάμεων και των τάσεων του εργατικού κινήματος, ως ηγετική δύναμη όλων των εκμεταλλευόμενων.

Ταυτόχρονα, η κίνησή μας πιστεύει ότι οι συνθήκες μέσα στο εργατικό κίνημα έχουν ωριμάσει και ωριμάζουν γρήγορα (η κρίση στις γραμμές όλων των παραδοσιακών εργατικών παρατάξεων αυτό φανερώνει) για την ανάπτυξη της πάλης με στόχο την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των εργατικών και των λαϊκών κατακτήσεων, μ' ένα σχέδιο μαζικής ταξικής αντικαπιταλιστικής δράσης, που θα στηρίζεται στις κυρίαρχες δημοκρατικές Συνελεύσεις των εργαζομένων και των ανέργων και στις εκλεγμένες και ανακλητές Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας σε κάθε χώρο δουλειάς και σε κάθε εργατική συνοικία.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, όποιο κόμμα κι αν ψηφίζουν και σε όποια παράταξη κι αν ανήκουν, οφείλουν να ανταποκριθούν στο αίτημα των εργαζομένων για ενότητα στην δράση ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου. Μα για να υπάρξει ενότητα στην δράση όλων των δυνάμεων του εργατικού κινήματος πρέπει να αναπτυχθεί αγώνας ενάντια στους μηχανισμούς που προκαλούν και συντηρούν την διάσπαση, ενάντια στις πολιτικές και τις τακτικές της διάσπασης, που εξυπηρετούν τους σκοπούς του κεφαλαίου. Κι αυτό σημαίνει ότι απαιτείται συντονισμένος αγώνας όλων των πρωτοπόρων αγωνιστών για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, εναντίον του Ενιαίου Μετώπου των κεφαλαιοκρατών εκμεταλλευτών και των πολιτικών εκπροσώπων τους.

Στο ειδικό αυτό τεύχος της εφημερίδας μας, δημοσιεύουμε μια σειρά κείμενα, που πιστεύουμε ότι μπορούν να βοηθήσουν ουσιαστικά στο ξεπέραςμα της διάσπασης της εργατικής πρωτοπορίας και στην ανάπτυξη του αγώνα για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης.

*Η Οργανωτική Επιτροπή
Σεπτέμβρης 2005*

ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ

(Απόσπασμα από την απόφαση του 4ου Συνεδρίου της)

“IV. Η επίθεση του κεφαλαίου

Η επίθεση του κεφαλαίου, που πήρε μέσα στα τελευταία χρόνια γιγάντιες διαστάσεις, αναγκάζει τους εργάτες σ' όλες τις χώρες να κατεβαίνουν σε αγώνες αμυντικούς. Χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες εργάτες δέχτηκαν τον αγώνα, στους πιο σημαντικούς κλάδους της παραγωγής. Καινούριες πάντα ομάδες εργατών που προέρχονται από τους πιο αποφασιστικούς κλάδους της οικονομικής ζωής (σιδηροδρομικοί, μεταλλωρύχοι, μεταλλουργοί, δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι) κατεβαίνουν στον αγώνα. Οι περισσότερες απ' αυτές τις απεργίες δεν είχαν ως τώρα καμιά άμεση επιτυχία, αλλά αυτός ο αγώνας προκαλεί σε καινούριες και ολοένα σημαντικότερες μάζες εργατών, που άλλοτε ήταν καθυστερημένες, απέραντο μίσος εναντίον των καπιταλιστών και της κρατικής εξουσίας που τους προστατεύει. Αυτός ο αγώνας, που έχει επιβληθεί στο προλεταριάτο, καταστρέφει την πολιτική συνεργασίας κεφαλαίου και εργασίας, που την υποστηρίζουν οι σοσιαλρεφορμιστές και οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Δείχνει επίσης ακόμα και στα πιο καθυστερημένα στρώματα του προλεταριάτου την ολοφάνερη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην οικονομία και την πολιτική. Κάθε μεγάλη απεργία καταντάει να γίνει σήμερα μεγάλο πολιτικό γεγονός. Μ' αυτή την ευκαιρία, έγινε φανερό ότι τα κόμματα της 2ης Διεθνούς και οι συνδικαλιστές ηγέτες του Άμστερνταμ, όχι μόνο δεν προσφέρουν καμιά βοήθεια στις εργατικές μάζες που έχουν καταπααστεί με σκληρούς αμυντικούς αγώνες, αλλά και τις εγκαταλείπουν και τις προδίνουν με αποτέλεσμα να ωφελούνται απ' αυτή τους τη στάση οι εργοδότες και οι αστικές κυβερνήσεις.

Ένα από τα καθήκοντα των κομμουνιστικών κομμάτων είναι να καταγγείλουν και να στιγματίσουν αυτή την αδιάκοπη και απίστευτη προδοσία και να την κάνουν νοητή στις μάζες των εργατών που κατεβαίνουν καθημερινά στον αγώνα. Είναι καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων σε όλες τις χώρες να επεκτείνουν και να εντείνουν τις πολυάριθμες οι-

κοινωνικές απεργίες που ξεσπάζουν παντού και, αν είναι δυνατό, να τις μετατρέψουν σε απεργίες και αγώνες πολιτικούς. Φυσικό επίσης καθήκον των κομμουνιστικών κομμάτων είναι να επωφεληθούν από τους αμυντικούς αγώνες για να ενισχύσουν την επαναστατική συνείδηση και τη μαχητική θέληση των προλεταριακών μαζών με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσουν αυτές, όταν γίνουν αρκετά ισχυρές, να περάσουν από την άμυνα στην επίθεση.

Η συστηματική επιδείνωση των ανταγωνισμών μεταξύ προλεταριάτου και μπουρζουαζίας εξαιτίας αυτών των αγώνων είναι αναπόφευκτη. Η κατάσταση παραμένει αντικειμενικά επαναστατική και η μικρότερη ευκαιρία μπορεί σήμερα να αποτελέσει αφητηρία μεγάλων επαναστατικών αγώνων....

X. Η τακτική του ενιαίου μετώπου

Από τα παραπάνω πηγάζει η ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Το σύνθημα του 3ου Συνεδρίου "Π ρ ο ς τ ι ς μ ά ζ ε ς!" έχει σήμερα περισσότερη από κάθε άλλη φορά σπουδαιότητα. Στις περισσότερες χώρες μόλις τώρα αρχίζει ο αγώνας για τη δημιουργία του ενιαίου εργατικού μετώπου αλλά και μόλις τώρα αρχίζουμε να ξεπερνούμε τις δυσκολίες της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Σαν κύριο παράδειγμα μπορεί να θεωρηθεί η Γαλλία, όπου η πορεία των γεγονότων έπεισε για την ανάγκη της

τακτικής του ενιαίου μετώπου ακόμα και εκείνους που απέκρουαν αρχικά αυτή την τακτική. Η Κομμουνιστική Διεθνής ζητάει όλα τα κομμουνιστικά κόμματα και οι ομάδες να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων.

Οι ρεφορμιστές είναι εκείνοι που χρειάζονται τώρα τη διαίρεση, ενώ οι κομμουνιστές θέλουν να ενώσουν όλες τις δυνάμεις της εργατικής τάξης ενάντια στον καπιταλισμό.

Η τακτική του ενιαίου μετώπου σημαίνει ότι η κομμουνιστική πρωτοπορία πρέπει να μπαίνει επικεφαλής στους καθημερινούς αγώνες των μεγάλων μαζών για τις απόλυτα απαραίτητες και ζωτικές διεκδικήσεις τους. Μέσα στους αγώνες αυτούς οι κομμουνιστές μπορεί να έρχονται σε διαπραγματεύσεις ακόμα και με τους προδότες αρχηγούς των σοσιαλδημοκρατών και με τους ανθρώπους του Άμστερνταμ. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να παρουσιάσει την τακτική του ενιαίου μετώπου σαν μια τακτική που προετοιμάζει τη συγχώνευση όλων των "εργατικών" κομμάτων, πρέπει βέβαια να αποκρουστούν κατηγορηματικά. Οι προσπάθειες της 2ης Διεθνούς να απορροφήσει με το πρόσχημα του ενιαίου μετώπου "ακροαριστερές" εργατικές οργανώσεις (συγχώνευση του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος και του Ανεξάρτητου Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Γερμανία) δεν είναι τίποτε άλλο στην πραγματικότητα από το μέσο με το οποίο οι σοσιαλδημοκράτες αρχηγοί προσπαθούν να προσκολληθούν στην μπουρζουαζία νέα τμήματα εργατικών μαζών.

Η ύπαρξη αυτόνομων κομμουνιστικών κομμάτων, μαζί με την απόλυτη ελεύθερη δράση τους απέναντι στον καπιταλισμό και την αντεπαναστατική σοσιαλδημοκρατία, είναι το μεγαλύτερο ιστορικό επίτευγμα του προλεταριάτου που με κανένα τρόπο δεν πρέπει να το εγκαταλείψουν οι κομμουνιστές. Μόνο τα κομμουνιστικά κόμματα αγωνίζονται για τα συνολικά συμφέροντα του προλεταριάτου.

Επίσης η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια "ε κ λ ο γ ι κ ή σ ύ μ π ρ α ξ η" με τους κορυφαίους παράγοντες που στοχεύουν σε τούτους ή σε κείνους τους εκλογικούς σκοπούς. Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυψηφίσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα ή ομάδες ή που είναι ακομμάτιστοι για την υπεράσπιση

των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στη μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού.

Ένα άλλο πολύ σπουδαίο καθήκον όταν εφαρμόζουμε την τακτική του ενιαίου μετώπου είναι να επιδιώκουμε όχι μόνο αποτελέσματα στη ζύμωση αλλά και στην οργάνωση. Πρέπει να επωφελούμαστε από κάθε ευκαιρία για να δημιουργούμε μέσα στις εργατικές μάζες πυρήνες αυτοοργάνωσης (εργατικά συμβούλια, επιτροπές εργατικού ελέγχου από εργάτες όλων των κομμάτων ή και ακομμάτιστους, εκτελεστικές επιτροπές κτλ.).

Το σημαντικότερο στην τακτική του ενιαίου μετώπου ήταν και εξακολουθεί να είναι η δραστική αλλά μαζί και η οργανωτική συσπείρωση των εργατικών μαζών. Το πρακτικό αποτέλεσμα της τακτικής του ενιαίου μετώπου πηγάζει από τα "κάτω", μέσα από τα σπλάχνα αυτών των εργατικών μαζών. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι κομμουνιστές θα χρειαστεί να συνεργαστούν και με τους κορυφαίους εκπρόσωπους των αντίπαλων εργατικών κομμάτων, για την εξέλιξη της πορείας όμως αυτών των διαπραγματεύσεων οι μάζες πρέπει να έχουν διαρκώς πλήρεις και ακριβείς πληροφορίες. Στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων με τους εκπροσώπους αυτούς με κανένα τρόπο δεν πρέπει να περιορίζεται η αυτόνομη δράση των κομμουνιστικών κομμάτων.

Αυτονόητο είναι ότι η τακτική του ενιαίου μετώπου πρέπει να εφαρμόζεται σε διάφορες χώρες με διαφορετική μορφή, ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες. Όσον καιρό όμως στις σημαντικότερες καπιταλιστικές χώρες οι αντικειμενικοί όροι είναι ώριμοι για τη σοσιαλιστική επανάσταση και όπου τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (καθοδηγούμενα από τους αντεπαναστάτες ηγέτες) συνειδητά πραγματοποιούν τη διάσπαση της εργατικής τάξης, εκεί η τακτική του ενιαίου μετώπου θα δημιουργήσει μια νέα εποχή."

(Απόσπασμα από την απόφαση του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς για την τακτική - Εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη, σελ. 14-21.)

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΥΠΟΜΝΗΣΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

του Λ. Τρότσκι, από το "Και Τώρα;"

Οι λόγοι που επιβάλλουν την πολιτική του ενιαίου μετώπου απορρέουν από τόσο βασικές και αναμφισβήτητες ανάγκες της πάλης τάξης ενάντια σε τάξη (στη μαρξιστική έννοια αυτών των λέξεων κι όχι τη γραφειοκρατική) που είναι αδύνατο να διαβάσει κανείς, χωρίς να κοκκινίσει από ντροπή και αγανάκτηση, τις αντιρρήσεις της σταλινικής γραφειοκρατίας. Μπορεί κανείς να εξηγήσει καθημερινά τις πιο απλές ιδέες στις πιο καθυστερημένες, τις πιο αδιαφώτιστες εργατικές και αγροτικές μάζες, χωρίς να δοκιμάζει την παραμικρή κούραση; σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται να διαφωτίσει ολότελα νέα στρώματα. Αλίμονο, όμως, αν πρέπει ν' αποδείξει και να εξηγήσει τις στοιχειώδεις ιδέες σε ανθρώπους που το μυαλό τους έχει γίνει πίττα από τη γραφειοκρατική πρέσα. Τι να κάνει κανείς με "αρχηγούς" που δεν διαθέτουν λογικά επιχειρήματα, αλλά αντί γι' αυτά κρατάνε στα χέρια τους έναν οδηγό από διεθνείς βρισιές; Οι θεμελιώδεις θέσεις του μαρξισμού καταπολεμούνται με μια μοναδική λέξη: "αντεπανάσταση"! Αυτή η λέξη έχει ξεπέσει φοβερά στο στόμα εκείνων που ως τα τώρα δεν έχουν, ωστόσο, αποδείξει ακόμα με τίποτα την ικανότητά τους να κάνουν μια επανάσταση. Αλλά τι πρέπει να γίνει, ωστόσο, με τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς; Η σταλινική γραφειοκρατία τις αναγνωρίζει, ναι ή όχι;

Τα ντοκουμέντα υπάρχουν κι έχουν διατηρήσει όλη τους τη σημασία ως τα σήμερα. Από το μεγάλο αριθμό αυτών των ντοκουμέντων, διάλεξα τις θέσεις που έχω επεξεργαστεί εγώ ο ίδιος ανάμεσα στο 3ο και 4ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα. Οι θέσεις αυτές εγκρίθηκαν από το Πολιτικό Γραφείο του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος και από την Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς και δημοσιεύθηκαν στα κομμουνιστικά όργανα σε διάφορες γλώσσες. Αναδημοσιεύουμε κατά λέξη το μέρος των θέσεων που αναφέρεται στον ορισμό και την υπεράσπιση της πολιτικής του ενιαίου μετώπου:

"Αλλά είναι ολοφάνερο ότι η ταξική πάλη του προλεταριάτου δεν σταματάει την περίοδο αυτή της προετοιμασίας της επανάστασης.

"Οι συγκρούσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και τους εργοδότες, την κεφαλαιοκρατία ή το κράτος ξεπηδάνε και αναπτύσσονται αδιάκοπα με την πρωτοβουλία είτε του ενός και είτε του άλλου μέρους.

"Στις συγκρούσεις αυτές, όταν αγκαλιάζουν τα ζωτικά συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης ή της πλειοψηφίας της ή κι ενός οποιουδήποτε μέρους της τάξης, οι εργατικές μάζες αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας στη δράση, της ενότητας στην άμυνα εναντίον του κεφαλαίου. Το κόμμα που αντιδρά μηχανικά σ' αυτούς τους πόθους της εργατικής τάξης για ενότητα δράσης θα καταδικαστεί αμετάκλητα από τη συνείδηση των εργατών.

"Το πρόβλημα του ενιαίου μετώπου ξεπηδάει από την ανάγκη να εξασφαλιστεί στη εργατική τάξη η δυ-

νατότητα ενωμένου μετώπου στην πάλη εναντίον του κεφαλαίου παρά τη μοιραία διάσπαση, στη σημερινή εποχή, των πολιτικών οργανώσεων που στηρίζονται στην εργατική τάξη. Για κείνους που δεν το καταλαβαίνουν, το κόμμα δεν είναι παρά μια ομάδα προπαγάνδας κι όχι μια οργάνωση μαζικής δράσης.

"Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν είχε πραγματοποιήσει τη ριζική και αποφασιστική ρήξη με τους σοσιαλδημοκράτες, δεν θα είχε γίνει ποτέ το κόμμα της προλεταριακής επανάστασης. Εάν το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν προσπαθούσε να βρει τρόπους οργάνωσης κατάλληλους να κάνουν δυνατές σε κάθε δοσμένη στιγμή κοινές συντονισμένες ενέργειες ανάμεσα στις κομμουνιστικές και στη μη κομμουνιστικές (μαζί και τις σοσιαλδημοκρατικές) μάζες, θ' απόδειχνε απ' αυτό και μόνο την ανικανότητά του να κατακτήσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης με μαζικές ενέργειες.

"Δεν φτάνει να χωρίσουμε τους κομμουνιστές από τους ρεφορμιστές και να τους δέσουμε με την πειθαρχία της οργάνωσης. Είναι ανάγκη να μάθει η οργάνωση να καθοδηγεί όλες τις συλλογικές ενέργειες του προλεταριάτου σε όλες τις περιστάσεις του ζωτικού της αγώνα. Αυτό είναι το δεύτερο γράμμα του κομμουνιστικού αλφάβητου.

"Η ενότητα του μετώπου απλώνεται μόνο στις εργατικές μάζες ή περιλαμβάνει και τους οπορτουμιστές αρχηγούς; Το ερώτημα αυτό είναι απλώς ο καρπός μιας παρανόησης. Αν μπορούσαμε να ενώσουμε τις εργατικές μάζες γύρω από τις σημαίες μας ή πάνω στα τρέχοντα συνθήματά μας, παραμελώντας τις ρεφορμιστικές οργανώσεις, κόμματα και συνδικάτα, αυτό θα ήτανε, βέβαια, το καλύτερο απ' όλα. Αλλά τότε το ζήτημα του ενιαίου μετώπου δεν θα έμπαινε καν κάτω από τη σημερινή του μορφή.

"Ενδιαφερόμαστε, αντίθετα, έξω από κάθε άλλη άποψη, να κάνουμε τους ρεφορμιστές να βγούνε από τα καταφύγιά τους και να τους στήσουμε στο πλευρό μας στο μέτωπο των μαζών που αγωνίζονται. Με μια καλή τακτική αυτό δεν μπορεί παρά να είναι προς όφελός μας. Ο κομμουνιστής που αμφιβάλει ή φοβάται γι' αυτό μοιάζει με κολυμβητή που θα είχε εγκρίνει θέσεις για τον καλύτερο τρόπο να κολυμπάει κανείς, αλλά δεν θα ριψοκινδύνευε να μπει στο νερό.

"Κλείνοντας συμφωνίες με άλλες οργανώσεις, επιβάλλουμε στον εαυτό μας μιαν ορισμένη πειθαρχία δράσης. Αλλά αυτή η πειθαρχία δεν μπορεί νάχει απόλυτο χαρακτήρα. Εάν οι ρεφορμιστές σαμποτάρουν τον αγώνα, αντιδρώντας στις διαθέσεις των μα-

ζών, διατηρούμε το δικαίωμα να υποστηρίξουμε τη δράση ως το τέλος χωρίς τους προσωρινούς μισοσυνμάχους, σαν ανεξάρτητη οργάνωση.

"Το να βλέπει κανείς σ' αυτή την πολιτική μια προσέγγιση με τους ρεφορμιστές, αυτό δεν μπορεί νάναι τίποτ' άλλο από την άποψη ενός δημοσιογράφου που νομίζει ότι απομακρύνεται από τον ρεφορμιστή όταν τον κριτικάρει χωρίς να βγει από την αίθουσα της σύνταξης και που φοβάται να τον αντιμετωπίσει μπροστά στις εργατικές μάζες, φοβάται να δώσει στις μάζες τη δυνατότητα να συγκρίνουν τον κομμουνιστή και τον ρεφορμιστή κάτω από ίσους όρους μέσα στη δράση των μαζών. Πραγματικά, κάτω απ' αυτό το φόβο της "προσέγγισης", που τον θεωρούν επαναστατικό, κρύβεται στο βάθος μια πολιτική παθητικότητα που τείνει να διατηρήσει μια κατάσταση, όπου οι κομμουνιστές όπως κι οι ρεφορμιστές έχουν καθένας τον κόσμο της επιρροής τους, τ' ακροατήριά τους, τον τύπο τους και αυτό τους φτάνει για νάχουν και οι μιν και οι δε την αυταπάτη μιας σοβαρής πολιτικής πάλης.

"Στον αγώνα εναντίον του ενιαίου μετώπου βλέπουμε μια τάση παθητικότητας κι έλλειψης αποφασιστικότητας που σκεπάζεται με μια φρασεολογική αδιαλλαξία. Από την πρώτη στιγμή κάνει εντύπωση τούτο το παράδοξο : τα δεξιά στοιχεία του κόμματος με τις κεντριστικές και ειρηνόφιλες τάσεις τους... είναι οι πιο ασυμφιλίωτοι αντίπαλοι του ενιαίου μετώπου, σκεπάζοντας τις δεξιές τάσεις τους με τη σημαία της επαναστατικής αδιαλλαξίας. Και, αντίθετα, τα στοιχεία που στις πιο δύσκολες στιγμές έμειναν ολοκληρωτικά πιστά στη γραμμή της 3ης Διεθνούς, είναι οι οπαδοί της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Στην πραγματικότητα, κάτω από τη μάσκα της ψευτοεπαναστατικής ηγεσίας δρουν σήμερα οι οπαδοί της τακτικής της παθητικής αναμονής" (Τρότσκι : "Πέντε χρόνια της Κομμουνιστικής Διεθνούς", σελ. 345 - 378 της ρωσικής έκδοσης).

Δεν σας φαίνεται πως οι γραμμές αυτές έχουν γραφτεί σήμερα ενάντια στους Στάλιν, Μανουϊλσκου, Γαίλμαν, Ρέμμελε, Νόμαν; Στην πραγματικότητα, γράφτηκαν πριν από δέκα χρόνια ενάντια στους Φροσσάρ, Κασέν, Σαρλ Ραμποπόρ, Ντανιέλ Ρενού και τους άλλους Γάλλους ομορτιστές που κρύβονταν πίσω από υπεραριστερές φράσεις. Οι θέσεις αυτές που παραθέσαμε παραπάνω υπήρξαν - θέτουμε καθαρά το ερώτημα αυτό στη σταλινική γραφειοκρατία - "αντεπαναστατικές" τη στιγμή που εκφράζανε τη θέση του ρωσικού Πολιτικού Γραφείου, με τον Λένιν επικεφαλής, και προσδιόριζαν την πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς; Ας μη δοκιμάσουν ν' απαντήσουν ότι την περίοδο που πέρασε, οι συνθήκες άλλαξαν : δεν πρόκειται για ζητήματα συγκυρίας, αλλά, όπως λέγεται μέσα στο ίδιο κείμενο, για το ΑΒΓ του μαρξισμού.

Έτσι, πριν από δέκα χρόνια, η Κομμουνιστική Διεθνής εξηγούσε το βάθος της πολιτικής του ενιαίου μετώπου με την έννοια ότι το κομμουνιστικό κόμμα δείχνει στις μάζες και τις οργανώσεις τους την πραγματική του θέληση ν' αγωνιστεί μαζί τους, έστω και για τους πιο μέτριους σκοπούς, αν οι σκοποί αυτοί βρίσκονται στο δρόμο της ιστορικής εξέλιξης του προλεταριάτου. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετέχει σ' αυτούς τους αγώνες υπολογίζοντας την πραγματική κατάσταση της εργατικής τάξης σε κάθε δοσμένη στιγμή. Δεν απευθύνεται μονάχα στις μάζες, αλλά επίσης και στις οργανώσεις που η ηγεσία τους είναι αναγνωρισμένη από τις μάζες. Αντιπαραθέτει, μπροστά στα μάτια των μαζών, τις ρεφορμιστικές οργανώ-

σεις με τα πραγματικά καθήκοντα της ταξικής πάλης. Αποκαλύπτοντας στην πράξη ότι δεν είναι ο σεκταρισμός του κομμουνιστικού κόμματος, αλλά το συνειδητό σαμποτάζ της σοσιαλδημοκρατίας που υποσκάπτει την κοινή εργασία, η πολιτική του ενιαίου μετώπου επιταχύνει την επαναστατική ανάπτυξη της τάξης. Είναι φανερό ότι αυτές οι ιδέες δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να παλιώσουν.

Πώς να εξηγήσουμε τότε την εγκατάλειψη της πολιτικής του ενιαίου μετώπου από την Κομμουνιστική Διεθνής; Με τις αποτυχίες και τις ήττες αυτής της πολιτικής στο παρελθόν. Αν αυτές οι αποτυχίες, που οι αιτίες τους δεν βρίσκονται στην ίδια την πολιτική, αλλά στους πολιτικούς, είχαν επισημανθεί αναλυθεί και μελετηθεί έγκαιρα, το Γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα θα είχε θαυμάσια εξοπλιστεί, στρατηγικά και τακτικά για τη σημερινή κατάσταση. Αλλά η σταλινική γραφειοκρατία ενεργεί σαν τη μυωπική μαϊμού του μύθου : αφού έβαλε τα γυαλιά της στην ουρά και αφού τα έγλειψε χωρίς αποτέλεσμα, αποφάνθηκε ότι δεν αξίζουμε τίποτα και τάσπασε. Πείτε ό,τι θέλετε, αλλά δεν φταίνει τα ματογυάλια.

Τα λάθη στην πολιτική του ενιαίου μετώπου υπήρξαν δύο ειδών. Συνέβηκε, τις περισσότερες φορές, τα καθοδηγητικά όργανα του κομμουνιστικού κόμματος ν' απευθυνθούν στους ρεφορμιστές με την πρόταση να παλέψουν μαζί για ριζοσπαστικά συνθήματα που δεν απέρρεαν από την κατάσταση και δεν ανταποκρίνονταν στη συνείδηση των μαζών. Οι προτάσεις έμοιαζαν με πυροβολισμούς στον αέρα. Οι μάζες έμειναν απαθείς. Οι ρεφορμιστές αρχηγοί εξηγούσαν τις προτάσεις των κομμουνιστών σαν ραδιουργία που είχε για σκοπό την καταστροφή της σοσιαλδημοκρατίας. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, επρόκειτο για μια καθαρά τυπική, διακοσμητική εφαρμογή της πολιτικής του ενιαίου μετώπου. Ωστόσο, από την ίδια της την ουσία, η πολιτική του ενιαίου μετώπου δεν μπορεί να είναι γόνιμη παρά μονάχα πάνω στη βάση μιας ρεαλιστικής εκτίμησης της κατάστασης και της ψυχολογίας των μαζών. Με μια συχνή και κακή χρήση το όπλο των "ανοιχτών επιστολών" στομώθηκε κι' αναγκάστηκαν να το εγκαταλείψουν.

Το άλλο είδος παραμόρφωσης της πολιτικής του ενιαίου μετώπου είχε πολύ πιο μοιραίο χαρακτήρα. Η πολιτική του ενιαίου μετώπου κατάντησε για τη σταλινική ηγεσία μια κούρσα για την εξασφάλιση συμμάχων σε βάρος της ανεξαρτησίας του κομμουνιστικού κόμματος. Έχοντας την υποστήριξη της Μόσχας και πιστεύοντας τον εαυτό τους παντοδύναμο, οι γραφειοκράτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς νόμισαν σοβαρά ότι μπορούν να διατάσσουν τις τάξεις, να τους υποδείχνουν δρομολόγια, να συγκρατούν τα απεργιακά και αγροτικά κινήματα στην Κίνα, να εξαγοράζουν τη νένωση με τον Τσανγκ-άϊ - Σεκ με την εγκατάλειψη της ανεξάρτητης πολιτικής του Κομμουνιστικού Κόμματος, να επανεκπαιδεύουν τη γραφειοκρατία των Τρέιντ - Γιούνιονς, το κύριο στήριγμα του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, μ' ένα συμπόσιο στο Λονδίνο ή σε κάποια λουτρόπολη του Καυκάσου, να μεταμορφώνουν τους Κροάτες αστούς, του τύπου Ράντιτς, σε κομμουνιστές, κτλ. Οι προθέσεις, φυσικά, υπήρξαν άριστες: να επιταχύνουν την εξέλιξη κάνοντας οι ίδιοι αυτό που οι μάζες δεν είχαν ακόμα καταλάβει. Δεν είναι ανώφελο να υπενθυμίσουμε ότι, σε μια σειρά χώρες, ιδιαίτερα στην Αυστρία, οι υπάλληλοι της Κομμουνιστικής Διεθνούς προσπάθησαν κατά την περίοδο που πέρασε να δημιουργήσουν τεχνητά μια σοσιαλδημοκρατία της "αριστεράς" που να χρησιμεύσει σαν γέφυρα προς τον

κομμουνισμό. Κι' απ' αυτή τη μασκαράτα δεν βγήκε τίποτα παραπάνω από αποτυχίες. Τα αποτελέσματα από τα πειράματα και τους τυχοδιωκτισμούς αυτούς αποδείχτηκαν αμετάβλητα καταστροφικά. Το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα ρίχτηκε πίσω για πολλά χρόνια.

Τότε ο Μανουΐλσκυ αποφάσισε να σπάσει τα ματογυάλια κι ο Κούουσινεν, για να μη γελαστεί ποτέ πια, βάφτισε όλο τον κόσμο, έξω από τον εαυτό του και τους φίλους του, φασίστες. Τώρα όλα έγιναν πολύ απλά και πολύ καθαρά, δεν μπορεί πια να γίνουν τέτοια λάθη. Τι ενιαίο μέτωπο μπορεί να γίνει με τους "σοσιαλφασίστες" ενάντια στους εθνικοφασίστες ή

με τους "σοσιαλφασίστες της αριστεράς" ενάντια στους σοσιαλφασίστες της δεξιάς; Έτσι, αφού έκανε πάνω από τα κεφάλια μας στροφή 180 μοιρών, η σταλινική γραφειοκρατία αναγκάστηκε να διακηρύξει ότι οι αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς είναι αντεπαναστατικές!...

(Λ. Τρότσκι, "Και Τώρα;" σελ. 59-65, έκδοση "Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη")

Λαϊκό Μέτωπο και Ενιαίο Μέτωπο

του Π. Πουλιόπουλου

Το Λαϊκό Μέτωπο δεν έχει καμιά σχέση με το Ενιαίο Μέτωπο. Το Ενιαίο Μέτωπο είναι ένα από τα κυριότερα μέσα της προλεταριακής πάλης. Είναι μια συμφωνία για κοινή δράση πάνω σε ένα ορισμένο πεδίο, για ορισμένες κοινές επιδιώξεις, και αποκλείει απόλυτα κάθε θυσία προγράμματος και αρχών, αποκλείει κάθε λογής εγκατάλειψη της πολιτικής της εργατικής τάξης και του επαναστατικού της κόμματος. Το επαναστατικό κόμμα μέσα στο Ενιαίο Μέτωπο διατηρεί ακέραιο το πρόγραμμα της ανεξάρτητης ταξικής πάλης για την εργατική και εργατοαγροτική εξουσία και το σοσιαλισμό.

Αντίθετα το Λαϊκό Μέτωπο είναι ένας συνασπισμός πολιτικός για σκοπούς γενικούς που προϋποθέτει ότι το εργατικό κόμμα ε-

γκατέλειψε τους ανεξάρτητους σκοπούς της εργατικής τάξης και την υπέταξε στους γενικούς σκοπούς της αστικής τάξης στο όνομα της (αστικής) δημοκρατίας.

Στη σημερινή μάλιστα πράξη η εγκατάλειψη αυτή γίνεται, ιδίως από τα κόμ-

ματα της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όχι μόνο ουσιαστικά αλλά και τυ-

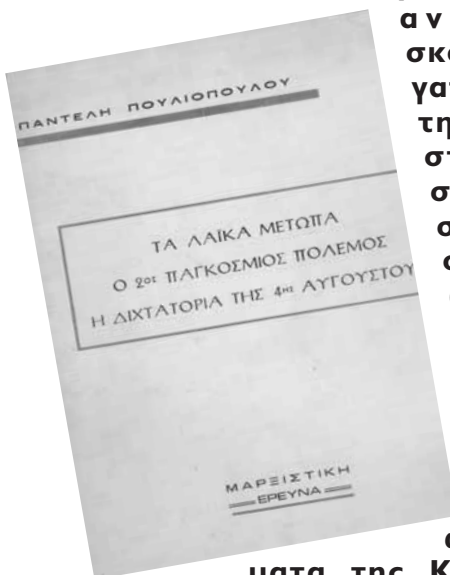
πικά. Ο ιδεολογικός εκφυλισμός των κομμάτων αυτών έχει σήμερα προχωρήσει τόσο πολύ ώστε συζητούνε στη Γαλλία επίσημα τη συγχώνευση με το κλασικό κόμμα

των σοσιαλπροδοτών, μέσα δηλαδή σε ένα ενιαίο κόμμα μεταρρυθμιστικό - "σοσιαλιστικό", όπου και το όνομα κομμουνισμός θα χανότανε ακόμα, αφού πρώτα χάθηκε πια η ουσία του μέσα στην πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Σε ριζική αντίθεση προς το Λαϊκό Μέτωπο της συνεργασίας των τάξεων, ο επαναστατικός μαρξισμός και οι κομμουνιστές - διεθνιστές αντιπαρατάσσουν το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης που μπορεί να αγκαλιάσει τις πιο πλατιές μάζες στην προοδευτική ανάπτυξη των αγώνων του κατά του κεφαλαίου και της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας."

(Από "Τα Λαϊκά Μέτωπα, Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος, Η Δικτατορία της 4ης Αυγούστου" του Π. Πουλιόπουλου, σελ. 10, Εκδόσεις Μαρξιστική Έρευνα)

Στην συγκέντρωση - απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων, την 24/6/2005,
η “Εργατική Δημοκρατία” κυκλοφόρησε την παρακάτω προκήρυξη:

ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Συναδέλφισες - συνάδελφοι,

Είναι ολοφάνερο ότι η κυβέρνηση με την επίθεση στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζόμενων στις τράπεζες εγκαινιάζει την γενικότερη επίθεσή της στο σύνολο των εργαζόμενων και του λαού της χώρας, για την παραπέρα αύξηση των κερδών του κεφαλαίου.

Για να πετύχει τον σκοπό της χρησιμοποιεί διάφορες ψευτιές για να μοιράσει τους εργαζόμενους σε προνομιούχους και μη προνομιούχους και επιχειρεί διασπαστικό "διάλογο" με την ΑΔΕΔΥ για να εμποδίσει κοινούς αγώνες. Ακριβώς επειδή μόνο αν μας διασπάσει θα μπορέσει να μας νικήσει και να επιβάλλει τα αντιδραστικά της σχέδια.

Είναι επομένως καθαρό ότι στην επίθεση αυτή μόνο με οργανωμένη πανεργατική αντεπίθεση μπορούμε να απαντήσουμε και να νικήσουμε.

Οι οργανώσεις μας πρέπει άμεσα να ξεκινήσουν συντονισμένη γενική εκστρατεία με όλα τα μέσα για να αποκαλύψουν τις ψευτιές της κυβερνητικής προπαγάνδας που μιλάει για ρετιρέ και προνομιούχους. Να βάλουν έτσι τέλος στα παρασκηνιακά παζάρια και στους συναινετικούς διαλόγους. Και να εγκαταλείψουν τις διασπαστικές παραταξιακές δραστηριότητες.

Οι τραπεζοϋπάλληλοι και οι λιμενεργάτες να συντονίσουν άμεσα την απεργιακή τους κινητοποίηση. Και όλες μαζί οι παρατάξεις με την ΓΣΕΕ, την ΑΔΕΔΥ και όλες τις Ομοσπονδίες πρέπει άμεσα να καλέσουν και να προχωρήσουν στην συγκρότηση Ενιαίου Μετώπου Πανεργατικής κινητοποίησης.

Με συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια όλων των εργαζομένων, σε όλες τις πόλεις της χώρας, σύσσωμο το εργατικό κίνημα πρέπει να δείξει στην κυβέρνηση ότι είναι αποφασισμένο και έχει τη δύναμη να υ-

περασπιστεί τις κατακτήσεις του αλλά και να τις διευρύνει.

Με διακηρύξεις περί "αλληλεγγύης", με τρίωρες στάσεις εργασίας και με διασπαστικές παραταξιακές εκδηλώσεις είναι βέβαιο πως δεν έχουμε καμιά ελπίδα να αποκρούσουμε τα αντεργατικά και αντιλαϊκά σχέδια της κυβέρνησης.

Μόνο με το Ενιαίο Μέτωπο όλων των δυνάμεων του εργατικού κινήματος και με την εξαγγελία σχεδίου πανεργατικής κινητοποίησης, μπορούμε να παλέψουμε και να επιβάλουμε:

- Ενιαία Κοινωνική Ασφάλιση όλων των εργαζομένων με τις ανώτερες κατακτήσεις και με έξοδα της εργοδοσίας και του κράτους και με αυτοδιοίκηση των ασφαλισμένων. Να επιστραφούν άμεσα τα κλεμμένα τρισεκατομμύρια από τα Ασφαλιστικά Ταμεία
- Να σταματήσει η εκποίηση της δημόσιας περιουσίας και να μπει τέλος στις ιδιωτικοποιήσεις.
- Να αυξηθούν όλα τα μεροκάματα οι μισθοί και οι συντάξεις στο επίπεδο των πραγματικών αναγκών της ζωής και να καθιερωθεί Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (ΑΤΑ) ενάντια στην ακρίβεια. Να αποσυρθούν όλα τα αντεργατικά και αντιλαϊκά φορομπηχτικά μέτρα
- Να γίνει πρόγραμμα δημόσιων παραγωγικών έργων για να δουλέψουν όλοι οι άνεργοι.
- Λιγότερες ώρες δουλειάς για να εξασφαλιστεί δουλειά σε όλους χωρίς καμιά μείωση των αποδοχών
- Για να κοινωνικοποιηθεί το τραπεζικό σύστημα κάτω από τον δημοκρατικό έλεγχο των εργαζομένων.

24/6/2005

Κίνηση “Εργατικής Δημοκρατίας”

Προς την κίνηση συγκρότησης "Πόλου - Μετώπου"

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε με σκοπό να κατατεθεί και να διαβαστεί ως παρέμβαση της "Εργατικής Δημοκρατίας" σε προγραμματισμένη ανοιχτή εκδήλωση - συζήτηση (30/6/2005), που διοργάνωσαν οι οργανώσεις ΝΑΡ, ΑΚΟΣ, ΑΡ. Α-ΝΑΣΥΝΤΑΞΗ, ΕΕΚ, ΕΚΚΕ κλπ, με θέμα την "αντιλαϊκή επίθεση κυβέρνησης - Κεφαλαίου, οι εργατικές αντιστάσεις και η ανάγκη του Πόλου - Μετώπου της Ανεξάρτητης - Αντικαπιταλιστικής - Αντιϊμπεριαλιστικής Αριστεράς". Το κείμενο παραδόθηκε στους διοργανωτές αλλά η εκδήλωση αναβλήθηκε. Το δημοσιεύουμε ελπίζοντας ότι οι προτάσεις μας θα τύχουν συζήτησης και απάντησης.

Σύντροφοι

Η κίνηση "Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς", ανταποκρινόμενη στο κάλεσμά σας για μια ανοιχτή συζήτηση πάνω στο θέμα της αντεργατικής και αντιλαϊκής επίθεσης κυβέρνησης - κεφαλαίου, κρίνει αναγκαίο να επισημάνει, εξ' αρχής, τα ακόλουθα:

Την στιγμή που ξετυλίγεται η πιο λυσσασμένη επίθεση στο σύνολο των κατακτήσεων όλων των εργαζομένων, η Κίνησή μας πιστεύει ότι η επαναστατικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος οφείλουν να κινηθούν άμεσα και να αναπτύξουν κοινή ενιαία καμπάνια για την απόκρουση αυτής της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης με την συγκρότηση Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης, όλων των παρατάξεων και οργανώσεων του εργατικού κινήματος της χώρας, πάνω σε άξονες και στόχους που να ανταποκρίνονται στη συγκεκριμένη κοινωνικοπολιτική

πραγματικότητα.

Είναι φανερό νομίζουμε ότι αν οι επαναστατικές δυνάμεις δείχνουν αδυναμία να κατανοήσουν αυτή την ανάγκη και να αναλάβουν άμεσα κοινή δράση για το Ενιαίο Μέτωπο Εργατικής και Λαϊκής Αντεπίθεσης, κάθε διάλογος για την συγκρότηση "Πόλου - Μετώπου" των δυνάμεων αυτών δεν θα προσφέρει τίποτα περισσότερο από μερικές ακαδημαϊκές συζητήσεις και ίσως την συγκρότηση κάποιου εκλογικού μπλοκ.

Γι' αυτό η κίνησή μας σας προτείνει να προχωρήσουμε άμεσα στην διοργάνωση μιας Συνδιάσκεψης στην οποία όλες οι επαναστατικές τάσεις και κινήσεις του εργατικού κινήματος θα έχουν την δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους για την καμπάνια συγκρότησης του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης και για τους στόχους που αυτό θα έχει.

30/6/2005

Κίνηση "Εργατικής Δημοκρατίας και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς"

Η "ΕΝΩΤΙΚΗ" ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ 26 ΙΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

του Δούμα Π.

Απέναντι στην αντεργατική λύσσα της κυβέρνησης και του κεφαλαίου, λύσσα που εκδηλώθηκε καθάρα από τις αρχές, περίπου, του 2005, οι ηγέτες των παρατάξεων (ΠΑΣΚΕ, ΠΑΜΕ, ΔΑΚΕ, Α.Π.) που συναπαρτίζουν το Γενικό Συμβούλιο της ΓΣΕΕ, συνέχισαν, όπως και πριν, να εφαρμόζουν την ίδια πολιτική της παραταξιακής αντιπαράθεσης. Να παριστάνουν δηλαδή τους ασυμβίβαστους αντιπάλους και να αρνούνται τη σύμπραξη. Την ώρα που το ενιαίο μέτωπο του ντόπιου και του ξένου μεγάλου κεφαλαίου, με επικεφαλής την κυβέρνηση και ολόκληρη την αστική πολιτική υπαλληλία, εξαπέλυε γενική επίθεση στις κατακτήσεις και στα δικαιώματα όλων των εργαζομένων, οι ηγέτιδες παρατάξεις της ΓΣΕΕ, όχι μόνο δεν βρήκαν αναγκαία την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης, αλλά εξακολούθησαν την καιροσκοπική πολιτική και τακτική του "διαλόγου", των κλαδικών απεργιών, των ξεχωριστών συγκεντρώσεων και των πολιτικάντικων αλληλοκαταγγελιών για την διάσπαση, των εργατικών αγώνων!

Ξαφνικά όμως, από ασυμβίβαστοι αντίπαλοι, βρέθηκαν σύμμαχοι! Στις 19-7-05, οι "ανυπόταχτοι" ηγέτες του ΠΑΜΕ, μαζί με την κυβερνητική ΔΑΚΕ και την συναινετική Α.Π., αποδέχτηκαν την "μαχητική" εισήγηση του προέδρου της ΓΣΕΕ (ΠΑΣΚΕ) και ομόφωνα αποφάσισαν την κήρυξη μιας ολόκληρης 24ωρης "ενωτικής" γενικής απεργίας στις 26 του Ιούλη! Τη μέρα έναρξης της "συζήτησης" στη Βουλή του νομοσχεδίου που καταργεί το 8ωρο και όλα σχεδόν τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων!

ΠΙΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ

Πώς εξηγείται η ξαφνική αυτή συναδέρφωση των ηγετών του ΠΑΜΕ με τους πρωταγωνιστές του εργατοπατερικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού (όπως οι ίδιοι τους αποκαλούν) και τι φανερώνει η νέα αυτή συμπαράταξή τους;

Η προκλητικότητα και ο κυνισμός της κυβερνητικής αντεργατικής επίθεσης, ξεπέρασε κάθε όριο. Εξαγριώνοντας ακόμα και τους οπαδούς της νεοδημοκρατικής ΔΑΚΕ. Και αναγκάζοντας την ηγεσία της να κάνει λόγο για "φεουδαρχικά προνόμια στους εργοδότες", και να "αντιταχθεί" σ' αυτά.

Έτσι, οι αντιδράσεις των οπαδών της κυβερνητικής ΔΑΚΕ, έσμιξαν με τις φωνές διαμαρτυρίας που πολλαπλασιάζονταν ανάμεσα στους οπαδούς του ΠΑΜΕ και της ΠΑΣΚΕ, εναντίον της καιροσκοπικής, διασπαστικής, πολιτικής των ηγεσιών τους, απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, καθώς ξετυλίγονταν.

Εμπειρικά οι αγωνιστές εργάτες όλων των παρατάξεων της ΓΣΕΕ, βλέπουν την ανάγκη της ενότητας των δυνάμεων

του εργατικού κινήματος, την επείγουσα ανάγκη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης.

Όμως καμιά από τις ηγεσίες όλων αυτών των παρατάξεων δεν έχει διάθεση να βαδίσει σ' αυτόν το δρόμο της πραγματικής σύγκρουσης με την εξουσία του κεφαλαίου.

Γι' αυτό και κατέφυγαν και πάλι στη γνωστή από το παρελθόν μανούβρα της "ενωτικής" γενικής απεργίας και στις διακηρύξεις "κλιμάκωσης των αγώνων".

Έτσι, οι "ανυπόταχτοι" ηγέτες του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, αποκάλυψαν γι' άλλη μια φορά τα εργατοπατερίστικα όρια της φωνακλάδικης λαϊκομετωπικής πολιτικής τους. Αντί να πάρουν την πρωτοβουλία και να καλέσουν όλες τις μαχητικές δυνάμεις και όλες τις παρατάξεις να συμφωνήσουν σ' ένα σχέδιο ενιαιομετωπικής εργατικής απερίθρευσης, αυτοί προτίμησαν ξανά να συνταχθούν με τις παραπλανητικές, δήθεν ενωτικές και αγωνιστικές εισηγήσεις των συνδικαλιστών του Καραμανλή και του Παπανδρέου.

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΖΥΜΩΣΕΙ...

Από τη νέα αυτή "αγωνιστική" συμμαχία κυβερνητικών, "σοσιαλιστών" και "κομμουνιστών" εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ, δεν μπορούσε ασφαλώς να προκύψει κάτι περισσότερο από αυτό που προέκυψε: μια ακόμα απροετοίμαστη 24ωρη απεργία εκτόνωσης, με ξεχωριστές παραταξιακές συγκεντρώσεις!

Άλλη μια δήθεν ενωτική γενική απεργία σαν και τόσες άλλες που είχαν συναποφασίσει οι ίδιοι αυτοί ηγέτες (σ' ολόκληρη τη διάρκεια της λεγόμενης μεταπολίτευσης) αφού βέβαια άφησαν πρώτα όλο το περιθώριο στην κυβέρνηση του κεφαλαίου να προετοιμάσει το έδαφος, να νομοθετήσει και να περάσει τα αντεργατικά μέτρα που ήθελε!

Ακόμα μια "ενωτική" γενική απεργία, με ομόφωνη απόφαση όλων των παρατάξεων της Γ.Σ.Ε.Ε., από την οποία, απεργία, όμως κανένας, μάλλον, εργαζόμενος δεν πιστεύει ότι πρόκειται να ωφεληθεί κάτι απ' αυτήν! Μια και είναι φανερό ότι κηρύχτηκε μόνο για τα μάτια του κόσμου. Και καθώς, από πείρα, καταλαβαίνει ότι θα έχει την ίδια "επιτυχία" και χειρότερα αποτελέσματα από εκείνα που είχαν όλες οι προηγούμενες "ενωτικές" γενικές απεργίες που είχαν κηρυχτεί από τις ίδιες παρατάξεις, λίγο πριν ψηφιστούν διάφοροι αντεργατικοί νόμοι, στη διάρκεια τριών περίπου "δημοκρατικών" δεκαετιών λιτότητας και επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα!!

Κι' οπωσδήποτε όλοι οι εργαζόμενοι που διαθέτουν πλούσια πείρα και γνώση, θα αναρωτήθηκαν ή θα αναρωτηθούν : γιατί άραγε αυτή η "ενωτική" απεργία, αποφασίστη-

κε να γίνει μέσα στο κατακαλόκαιρο, στην καρδιά των αδειών και των διακοπών, τη μέρα που ορίστηκε να "συζητηθεί" ο νέος αντιδραστικός νόμος;

Για ποιους λόγους άραγε, αυτές οι ίδιες παρατάξεις που διευθύνουν την Γ.Σ.Ε.Ε., δεν μπόρεσαν να συμφωνήσουν, από την πρώτη ώρα που εκδηλώθηκαν οι προθέσεις της κυβέρνησης, και να οργανώσουν ενιαία πανεργατική κινητοποίηση με συλλαλητήρια και κλιμακούμενες απεργίες ως την ματαίωση όλων των αντεργατικών και αντιλαϊκών σχεδίων;

Γιατί τάχα η ηγεσία του ΠΑΜΕ, που διακηρύττει πως επιδιώκει την ταξική ενότητα των εργαζομένων και την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου, δεν πήρε την πρωτοβουλία, να προτείνει σε όλες τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος την συγκρότηση Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης, πάνω σ' ένα ορισμένο σχέδιο μαζικής εργατικής απερίθωσης; Δεν καταλάβαινε, η πολύπειρη ηγεσία του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ, ότι με κλαδικές απεργίες και με ξεχωριστές, διασπαστικές, συγκεντρώσεις όχι μόνο δεν μπορεί να αποκρουστεί η αντιδραστική επίθεση, αλλά, αντίθετα, αποδυναμώνεται η εργατική αντίσταση και εξυπηρετούνται τα ληστρικά σχέδια των καπιταλιστών; Και γιατί επομένως προτίμησε ξανά την παρασκηνιακή συμφωνία με τους εργοπατέρες της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚΕ, για μια απεργία που ολοφάνερα δεν προωθεί με κανέναν τρόπο ούτε την ενότητα, ούτε και τον αγώνα των εργαζομένων; Αλλά, θα ρίξει άφθονο νερό στη κυβερνητική δημαγωγία και στις παρασκηνιακές διαβουλεύσεις των αστικών εργοπατερικών φατριών, που τρέφονται από τους αποτυχημένους εργατικούς αγώνες;

Η απάντηση σε όλα αυτά τα ερωτήματα είναι μόνο μία και πολύ απλή : όποιος δεν θέλει να ζυμώσει, όλη μέρα κοσκινίζει, όπως εύστοχα το λέει η λαϊκή μας παροιμία. Και είναι αυτό που ισχύει πρώτα και κύρια για την ηγεσία του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ. Την ηγεσία που στα λόγια επικαλείται τις αρχές και τις ιδέες του Μαρξ και του Λένιν, ενώ στην πράξη εφαρμόζει την πολιτική των χειρότερων εκθρών του εργατικού κινήματος και του σοσιαλισμού.

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Αυτή η ηγεσία, με τις ηχηρές διακηρύξεις περί ανεξάρτητων ταξικών αγώνων, γνωρίζει βεβαίως πολύ καλά, ότι ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι, απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου εφαρμόζαν την πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης και όχι την πολιτική της σύμπραξης με τις εργοπατερικές φατρίες και με τα διάφορα σκύβαλα της χρεοκοπημένης αστικής και μικροαστικής δημοκρατίας.

Η ηγεσία του σταλινικού νεορεφορμιστικού ΚΚΕ και της συνδικαλιστικής παράταξής του, δηλαδή του ΠΑΜΕ, αντί να εφαρμόσουν την λενινική πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, για την επαναστατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, εφαρμόζουν, αντίθετα, την σταλινική πολι-

τική του "λαϊκού μετώπου", την καιροσκοπική πολιτική της συνεργασίας με μερίδες του κεφαλαίου, πολιτική με την οποία έχει προκαλέσει ανυπολόγιστες καταστροφές στο κίνημα της εργατικής τάξης.

Ελπίζουν οι ηγέτες του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, να κατακτήσουν την πλειοψηφία των εργαζομένων και να τους συγκεντρώσουν κάτω από τα λάβαρα του "λαϊκού μετώπου" που αγωνίζονται πολλά χρόνια να σχηματίσουν.

Ματαιοπονούν όμως. Με την καιροσκοπική πολιτική που ακολουθούν και με την τυχολογική, σεχταριστική, τακτική των διασπαστικών ενεργειών που εφαρμόζουν, δε θα μπορέσουν ποτέ να πλησιάσουν και να επανακατακτήσουν τις εργατικές μάζες που έχουν πάψει από καιρό να εμπιστεύονται αυτά τα "αριστερά" δεκανίκια της καπιταλιστικής εξουσίας.

Οι φαναρισμοί και οι ξεκομμένες κινήσεις εντυπωσιασμού, δεν μπορούν να καλύψουν τις αντεργατικές συμπεριφορές τους με τις εργοπατερικές φατρίες και με τα διάφορα σκύβαλα του αστικού πολιτικού κόσμου.

Η αποσύνθεση του παγκόσμιου καπιταλισμού σπρώχνει την εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, στον δρόμο της ταξικής ενότητας, στο δρόμο του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης, στο δρόμο του σοσιαλισμού. Και όχι στο δρόμο της λαϊκο - δημοκρατικής ανασύλωσης του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος.

Μέσα από την πείρα της πάλης τους, οι πιο προχωρημένοι αγωνιστές του ΠΑΜΕ και όλων των άλλων παρατάξεων, έχουν κιόλας αρχίσει να βλέπουν την ανάγκη μιας άλλης εργατικής πολιτικής και τακτικής, την ανάγκη να συμφωνήσουν όλες οι τάξεις του κινήματος πάνω σ' ένα σχέδιο κοινής ταξικής πάλης ενάντια στην εξουσία του κεφαλαίου, την ανάγκη συγκρότησης του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, κάτω από μια νέα αληθινά εργατική επαναστατική ηγεσία.

Οι μαρξιστές επαναστάτες οφείλουν να βοηθήσουν με την πολιτική τους όλους αυτούς τους πρωτοπόρους αγωνιστές εργάτες να απομακρυνθούν από τους εργοπατερικούς μηχανισμούς το γρηγορότερο και να ενώσουν τις δυνάμεις τους στον αγώνα για την οργάνωση του Ενιαίου Μετώπου εργατικής αντικαπιταλιστικής επίθεσης.

Π. Δούμας
22 Ιούλη 2005

Η Κίνηση “Εργατικής Δημοκρατίας” προς την “Πρωτοβουλία για την συγκρότηση Ανεξάρτητης Ταξικής Εργατικής Κίνησης”

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Πάλης, είναι ο μόνος τρόπος για να ανατραπεί η επίθεση του κεφαλαίου και η εργατοπατερική καμαρίλα. Για ν’ ανοίξει ο δρόμος για τον σοσιαλισμό

Το διασπασμένο εργατικό κίνημα για να ανασυγκροτηθεί δεν έχει ανάγκη από την δημιουργία κι’ άλλων παρατάξεων, συνδικαλιστικών.

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, σε όποια πολιτική ή συνδικαλιστική κίνηση κι’ αν ανήκουμε, οφείλουμε άμεσα να συμφωνήσουμε σ’ ένα σχέδιο κοινής δράσης για την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου ταξικής εργατικής απερίθωτης, σχηματίζοντας παντού, σε κάθε χώρο δουλειάς και σε κάθε κλάδο, Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας, μαζί με τους τίμιους οπαδούς και αγωνιστές όλων των τάσεων και παρατάξεων του εργατικού κινήματος.

Και να διεκδικήσουμε δυναμικά την σύγκλιση Γενικών Συνελεύσεων δημοκρατικών, όλων των εργαζομένων, οργανωμένων και ανοργάνωτων, Ελλήνων και ξένων, που θα αποφασίσουν για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και το σχέδιο της αντικαπιταλιστικής εργατικής επίθεσης.

Συνάδερφοι - σύντροφοι.

Η ολομέτωπη επίθεση του ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου στις κατακτήσεις και στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλεόμενων και η φανερή πλέον συνθηκολόγηση της ηγεσίας των εργατικών συνδικάτων, έχουν κάνει επιτακτικά αναγκαία την πάλη για την ανασυγκρότηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και για την ανάδειξη μιας νέας ηγεσίας, αληθινά εργατικής, χωρίς καμιά εξάρτηση από την κεφαλαιοκρατική τάξη και το κράτος της.

Ωστόσο, θα ήταν αντίθετο στην ιστορία και στην εμπειρία της παγκόσμιας πάλης των τάξεων να πιστέψουμε πως είναι δυνατόν να ανασυγκροτηθεί το συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων ξέχωρα και ανεξάρτητα από την πάλη για την επαναστατική ανασυγκρότηση ολόκληρου του εργατικού κινήματος, πολιτικού και συνδικαλιστικού μαζί. Η ιστορία έχει δείξει ότι η συνδικαλιστική ανασυγκρότηση είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την πολιτική, επαναστατική, ανασυγκρότηση του κινήματος της εργατικής τάξης. Ακριβώς επειδή ο εκφυλισμός των εργατικών κομμάτων και η ανυπαρξία της αναγκαίας επαναστατικής ηγεσίας, είναι η κύρια αιτία της διάσπασης, α-

πομαζικοποίησης και αποδιοργάνωσης του εργατικού κινήματος.

Κατά συνέπεια, **η λύση του οξύτατου προβλήματος που έχουμε μπροστά μας (εδώ και πολύ καιρό, δυστυχώς) δεν βρίσκεται στην δημιουργία μιας ακόμα συνδικαλιστικής παρατάξης ή κίνησης και μάλιστα ακομμάτιστης!** Την ταξική της ανεξαρτησία η εργατική τάξη και το συνδικαλιστικό της κίνημα, δεν θα την κατακτήσει χωρίς κόμμα πολιτικό της πρωτοπορίας της, δίχως ασταμάτητο αγώνα για ένα νέο κόμμα επαναστατικό που να εκφράζει με συνέπεια τους πόθους των εργατών και να παλεύει ανυποχώρητα για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας, κάτω από την επαναστατική εξουσία του προλεταριάτου.

Τα κηρύγματα και οι διακηρύξεις για ακομμάτιστο, δήθεν ανεξάρτητο εργατικό συνδικαλισμό (και μάλιστα στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής του καπιταλισμού) όχι μόνο δεν οδηγούν σε ταξικό ανεξάρτητο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά συμβάλουν στο μέγιστο της αστικής πολιτικής επιρροής στη σκέψη των ήδη συγχυσμένων εργατικών μαζών και μόνο να επιτείνουν την διάσπαση και την αποδιοργάνωση του κινήματος μπορούν, αδυνατώντας να κερδίσουν τα πιο ανήσυχια και προβληματισμένα στοιχεία της βάσης των ρεφορ-

μιστικών κομμάτων.

Απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, από τη μια, κι απέναντι στην πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, από την άλλη, η εργατική τάξη και οι άλλοι εκμεταλλεόμενοι, νιώθουν διαρκώς και πιο έντονα την ανάγκη της ενότητας των γραμμών τους, την ανάγκη μιας πρωτοβουλίας υπέρβασης της παραταξιακής διάσπασης, για την ενιαία απόκρουση της κεφαλαιοκρατικής πολιτικής επίθεσης. Γεγονός που σημαίνει οπωσδήποτε πως δεν βλέπουν οι εργατικές μάζες και ιδιαίτερα τα πιο αγωνιστικά στρώματα, καθόλου αναγκαία την ίδρυση μιας ακόμα συνδικαλιστικής παράταξης, που θα προσθέσει άλλη μια ταμπέλα στην υπάρχουσα διάσπαση.

Το χρέος επομένως των πιο συνειδητών πρωτοπόρων αγωνιστών του εργατικού μας κινήματος σήμερα, όλων εκείνων των στελεχών και των ομάδων που έχουν πραγματικά κατανοήσει την επιτακτική ανάγκη να ανταποκριθούν στις ενωτικές αγωνιστικές διαθέσεις των πιο πολιτικοποιημένων και προχωρημένων στρωμάτων της τάξης, το καθήκον δεν είναι, ασφαλώς, η δημιουργία μιας ακόμα παράταξης, όσο αγνές προθέσεις κι' αν έχουν. Αλλά αντίθετα καλούνται από τα πράγματα να αναλάβουν και να αναπτύξουν συντονισμένη κοινή δράση ενάντια στην πολιτική της διάσπασης που εφαρμόζουν οι εργατοπατερικοί μηχανισμοί της ταξικής συνεργασίας κι' ενάντια στην εξάρτηση, του εργατικού κινήματος, στο σύνολό του, από το καπιταλιστικό κράτος.

Με άλλα λόγια, **κάθε πρωτοπόρος αγωνιστής εργάτης και κάθε επαναστατική κίνηση, οφείλουν σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά (και χωρίς καθόλου να εγκαταλείψουν τις πολιτικές τους απόψεις) να συμφωνήσουν πάνω σ' ένα ορισμένο σχέδιο κοινής δράσης και να κηρύξουν συντονισμένο πόλεμο ενάντια στην καταστροφική πολιτική της ταξικής συνεργασίας, ενάντια στα λεγόμενα "λαϊκά μέτωπα" κι' ενάντια στις τακτικές της "αγωνιστικής" διάσπασης, στο όνομα, τάχα, της "ταξικής ενότητας".** Να εξηπολύσουμε επίθεση ενότητας και αναδιοργάνωσης του εργατικού κινήματος, προτείνοντας σε όλες τις πραγματικές τάσεις του, την συγκρότηση Ενιαίου Εργατικού Μετώπου Πάλης για την ανατροπή της καπιταλιστικής επίθεσης.

Να πάρουμε δηλαδή την αληθινά επαναστατική πρωτοβουλία και να οργανώσουμε όσο το δυνατό πιο πλατιά αγωνιστική εκστρατεία διαρκείας, μέσα στους οργανωμένους και στους ανοργάνωτους εργάτες, έλληνες και ξένους, με το σύνθημα : **"ΜΟΝΟ ΜΕ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ"**. Και να καλούμε τους αγωνιστές όλων, χωρίς εξαίρεση, των παρατάξεων να συμπράξουν μαζί μας στον σχηματισμό **Επιτροπών Εργατικής Συμμαχίας**

ας, σε κάθε τόπο δουλειάς και σε κάθε κλάδο.

Οι ενιαιομετωπικές αυτές Επιτροπές, από τη στιγμή του σχηματισμού τους θα ηγηθούν στον αγώνα για την μαζικοποίηση των εργατικών συνδικάτων και για να πραγματοποιηθούν **Γενικές Συνελεύσεις δημοκρατικές. Συνελεύσεις όλων των εργαζομένων, που θα συζητήσουν και θ' αποφασίσουν τη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου και το πρόγραμμα πάλης για την ανατροπή της καπιταλιστικής επίθεσης.** Και ταυτόχρονα θα ορίσουν τις διαδικασίες για την απομάκρυνση των εργατοπατέρων από τα διοικητικά όργανα των συνδικάτων.

Στο πλαίσιο μιας τέτοιας συμφωνίας και κοινής πάλης για το Ενιαίο Μέτωπο, πάνω στη βάση στόχων που θα καθοριστούν, η κάθε τάση και κίνηση διατηρεί το δικαίωμα να προπαγανδίζει ελεύθερα το σύνολο των απόψεών της και να ασκεί δημόσιο έλεγχο για την εφαρμογή της συμφωνίας. Κι' όπως από την αρχή το τονίσαμε, η πρωτοβουλία αυτή όχι μόνο δεν πρέπει να περιοριστεί στο συνδικαλιστικό επίπεδο, αλλά επιβάλλεται να συμπεριλάβει και πολιτικούς σχηματισμούς και να διακηρύξει καθαρά την ανάγκη της πάλης για την απομάκρυνση της παλιάς συμβιβασμένης ηγεσίας, πολιτικής και συνδικαλιστικής και για την αντικατάστασή της από μια νέα επαναστατική ηγεσία, που θα ξεπηδήσει μέσα από τους ενιαιομετωπικούς ταξικούς αγώνες και θα συγκροτήσει το νέο κόμμα της εργατικής σοσιαλιστικής εξουσίας.

Η ανάγκη για Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης πηγάζει από την πολιτική διάσπαση των γραμμών του εργατικού κινήματος και από την ζωτική ανάγκη υπεράσπισης και σοσιαλιστικής διεύρυνσης των εργατικών κατακτήσεων. Γι' αυτό οι εργάτες που ψηφίζουν ή ψήφισαν τα διάφορα κόμματα (ρεφορμιστικά ή αστικά) δεν δυσκολεύονται σήμερα και θα δυσκολεύονται ακόμα λιγότερο αύριο, να συμφωνήσουν με την πρόταση να δεσμευτούν όλες οι τάσεις του κινήματος σ' ένα σχέδιο κοινής δράσης. Και θ' αρχίσουν να πιέζουν τις ηγεσίες των οργανώσεων (συνδικάτα, παρατάξεις, κλπ.) σ' αυτή την κατεύθυνση, όταν θα δούνε ότι υπάρχουν δυνάμεις που παλεύουν τίμια, για μια ανοιχτή, δημόσια, αντικαπιταλιστική πολιτική συμφωνία κοινής δράσης όλων των τάσεων και οργανώσεων του εργατικού κινήματος, σε συγκεκριμένους στόχους.

Οι εργατοπατέρες όλων των αποχρώσεων που καμιά διάθεση δεν έχουν να συγκρουστούν στα σοβαρά με την καπιταλιστική εξουσία, ασφαλώς και δεν θα δεχτούν ποτέ να ενταχθούν σ' ένα Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντικαπιταλιστικής επίθεσης. Γι' αυτό και θα συνεχίσουν να καλούνε σ' ενότητα κάτω από τη δική τους πολιτική και την δική τους ηγεσία, κάνοντας διάφορους παραπλανητικούς ελιγμούς ανάλογα με την έκταση και τη δύναμη των πιέσεων που θα δέχονται από τη βάση τους.

Πάνω σ' αυτό το έδαφος θα αναπτυχθεί η πάλη για την

επαναστατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Κι' όπως είναι φανερό τα πάντα θα εξαρτηθούν από την πολιτική οξυδέρκεια, τη συνέπεια, την ταξική επαναστατική αδιαλλαξία και την τακτική ευλυγισία των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης. Των επαναστατών εργατών που κατανοούν ότι, σε τούτη εδώ την εποχή της αποσύνθεσης και της βαρβαρότητας του παγκόσμιου καπιταλισμού, δίχως την πάλη για τον σοσιαλισμό ο συνδικαλισμός δεν μπορεί πια να παίξει κανέναν ουσιαστικό ρόλο στην υπεράσπιση των συμφερόντων των μισθωτών σκλάβων. Πράγμα που σημαίνει ότι μόνο μέσα από τον αγώνα για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο αντικαπιταλιστικής πάλης και για το επαναστατικό κόμμα, θα μπορέσουμε να παλέψουμε με τρόπο αποτελεσματικό για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Αντίθετα, η ίδρυση μιας ακόμα παράταξης συνδικαλιστικής, που θα προπαγανδίζει τον ακομμάτιστο συνδικαλισμό, θα ρίξει κι' άλλο νερό στο μύλο των αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων και των εργατοπατερικών μηχανισμών της διάσπασης.

Οι προτάσεις μας για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης

Η καμπάνια για το ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, πρέπει να προβάλλει το σύνθημα :

την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας να την πληρώσουν οι καπιταλιστές και όχι οι εργάτες.

Το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο καλεί όλους τους εργαζόμενους να σχηματίσουν παντού Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας, να ενταχθούν μαζικά στα εργατικά συνδικάτα και να επιβάλουν Γενικές Συνελεύσεις εργατικής δημοκρατίας. Για να συζητήσουν και να αποφασίσουν το σχέδιο μαζικής εργατικής δράσης ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση.

Βασικοί στόχοι του σχεδίου αντικαπιταλιστικής δράσης προτείνουμε να είναι οι εξής :

Υπεράσπιση όλων των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων, όλων των εργαζόμενων και εκμεταλλεόμενων και σοσιαλιστική διεύρυνσή τους.

Κατάργηση όλων των ως τώρα αντεργατικών συμφωνιών, νόμων, "μέτρων" και "ρυθμίσεων".

Αύξηση όλων των μεροκάματων, μισθών και συντάξεων στα επίπεδα των πραγματικών αναγκών της ζωής.

Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (Α.Τ.Α.) ενάντια στην ακρίβεια.

Κατάργηση κάθε φορολογίας στα εργατικά εισοδήματα.

Λιγότερες ώρες δουλειάς - δουλειά για όλους.

Δημόσια έργα παραγωγικά, με εργατικό έλεγχο, για να εξασφαλιστεί δουλειά σε όλους τους ανέργους.

Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών εργατών με πλήρη δικαιώματα, κάτω από τον έλεγχο των συνδικάτων.

Εκλεγμένες και ανακλητές επιτροπές εργατικού ελέγχου σε όλες τις επιχειρήσεις.

Κατάργηση όλων των νόμων που βάζουν τα εργατικά συνδικάτα κάτω από τον έλεγχο του καπιταλιστικού κράτους.

Πλήρεις αποδοχές και ασφάλιση όλων των ανέργων, όσο διαρκεί η ανεργία.

Ενιαία Κοινωνική Ασφάλιση αυτοδιοικούμενη, με τις ανώτερες κατακτήσεις και με έξοδα των καπιταλιστών και του κράτους.

Καμιά ιδιωτικοποίηση κρατικών επιχειρήσεων - εθνικοποίηση των ιδιωτικοποιημένων, με εργατικό έλεγχο, χωρίς καμιά αποζημίωση.

Κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών, με πρόγραμμα σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας.

Στις σημερινές συνθήκες αποσύνθεσης και αθεράπευτης κρίσης του καπιταλισμού, το εργατικό κίνημα δεν έχει άλλη επιλογή από την πάλη για την σοσιαλιστική διέξοδο από το καπιταλιστικό αδιέξοδο.

Στην καπιταλιστική επίθεση η εργατική τάξη και όλοι οι εκμεταλλεόμενοι μόνο με τη δική τους σοσιαλιστική αντεπίθεση μπορούν ν' απαντήσουν και να νικήσουν.

Κι' αυτό μπορούν να το κάνουν μόνο με τη συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, με αντικαπιταλιστικό - σοσιαλιστικό σχέδιο μαζικής, ταξικής, επαναστατικής, δράσης.

Το σχέδιο αυτό πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να έχει τους παραπάνω στόχους, που τους προτείνουμε για συζήτηση.

Όμως το Ενιαίο Μέτωπο μπορεί να συγκροτηθεί και με μερικούς μόνο απ' αυτούς ή άλλους, στόχους, εφ' όσον η κάθε τάση και οργάνωση που θα συμμετέχει σ' αυτό, διατηρεί το δικαίωμα να προπαγανδίζει τις προτάσεις και το πρόγραμμα που θεωρεί αναγκαίο για την ανασυγκρότηση και την νίκη του εργατικού κινήματος.

Ιούλης 2005
Κίνηση "Εργατικής Δημοκρατίας"

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

Από το κύριο άρθρο του Τ. 40 της “Εργατικής Δημοκρατίας”

“...Καμία κυβέρνηση δεν θα είχε την δύναμη να επιτεθεί στις εργατικές κατακτήσεις, χωρίς την στήριξη από τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς.

Και χωρίς τη καιροσκοπική, τυχοδιωχτική, πολιτική των κομμάτων και των παρατάξεων που μιλάνε στο όνομα της αριστεράς.

Το εργατικό κίνημα ενωμένο, σε ένα Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, πάνω σε ανεξάρτητη ταξική πολιτική, είναι δύναμη ακατανίκητη και με ηγεσία δική του, αποφασισμένη, μπορεί να συντρίψει την σαπισμένη καπιταλιστική εξουσία.

Για να αποκρούσουμε την επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, πρέπει να παλέψουμε για Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο όλων των οργανώσεων και τάσεων του εργατικού κινήματος.

Κι' αυτό για να γίνει πρέπει να σχηματίσουμε Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας σε κάθε τόπο δουλειάς και σε κάθε κλάδο. Επιτροπές Πάλης Ταξικής ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση. Για την κατάργηση όλων των προδοτικών συμφωνιών και τον οριστικό αποκλεισμό των προδοτών από τα διοικητικά όργανα των συνδικάτων. Για την υπεράσπιση και για την διεύρυνση των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, για νέες κατακτήσεις.

Ανεξάρτητα από πολιτικές ή κομματικές προτιμήσεις, όλοι οι τίμιοι αγωνιστές του εργατικού κινήματος, οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, να συγκροτήσουμε Ενιαιομετωπικές Επιτροπές Αγώνα.

Για να συγκληθούνε Γενικές Συνελεύσεις δημοκρατικές όλων των εργαζομένων, που θα αποφασίσουν την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου τα-

ξικής εργατικής αντεπίθεσης.

Για να πετάξουμε έξω από τα εργατικά συνδικάτα όλους τους μαφιόζους του εργατοπατερισμού που βαρύνονται με αντεργατικές δραστηριότητες, μαζί με όσους εκμεταλλεύονται εργατική δύναμη. Και να επιβάλουμε την εργατική δημοκρατία σ' ολόκληρο το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Να αναδείξουμε στη ΓΣΕΕ και στην ΑΔΕΔΥ, νέα ηγεσία αντιπροσωπευτική, με ανεξάρτητη εργατική πολιτική.

Μία ηγεσία που θα δεσμευτεί, μέσα από δημοκρατικό πανεργατικό Συνέδριο, να προχωρήσει άμεσα στην οργάνωση του αγώνα για την κατάργηση των αντεργατικών νόμων, που δίνουν στο καπιταλιστικό κράτος το δικαίωμα να επεμβαίνει στην λειτουργία των εργατικών οργανώσεων.

Για συνδικάτα ελεύθερα, δημοκρατικά, που θα παλεύουν για να βάλουν τέλος στην εκμετάλλευση και στη εξουσία του κεφαλαίου. Για την σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας.

Πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες. Οι εργατοπατερικές μαφίες και οι καιροσκόποι γραφειοκράτες ηγέτες της "αριστεράς" σκάβουν κάθε μέρα και πιο βαθιά το λάκκο του εργατικού κινήματος και των κατακτήσεων του. Το παν εξαρτάται από εσάς, από την δική σας δράση. Σχηματίστε παντού Επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας. Μαζί με τους μαρξιστές επαναστάτες παλέψτε για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης.”

(“Εργατική Δημοκρατία”, Τευχ. 40, Ιούλης 2005, σελ. 3)